

[Langsted]

Jeg vil også gerne have lov til at ytre mig i debatten, selv om jeg står som medforslagsstiller på centrum-demokraternes vegne. Baggrunden for mit vedkommende er den, at jeg sidder her som forholdsvis nyt medlem af tinget og har, da jeg kom herind, været meget forbløffet over de, som hr. Ninn-Hansen omtalte det just nu, meget dårlige arbejdsforhold, man har som medlem af dette ting.

Jeg har selv været ude i det private erhvervsliv i mange år, og jeg har set, hvad det betyder at have en effektiv sekretærbistand, en effektiv medhjælp på de kontorer, hvor jeg har været tjenstgørende. Jeg må dog sige, at det arbejde, jeg er blevet pålagt i folketinget som medlem af folketinget, har oversteget selv det, som jeg kunne tænke mig til på forhånd. Det er ikke det, at jeg ikke kunne overkomme det, men der er meget arbejde, som man kunne have udført på en mere effektiv måde ved at have en mere effektiv personlig hjælp. Som det rigtigt er sagt, kunne det gives ved mere partigruppetøtte, hvor man fik den sekretærhjælp, man havde brug for.

Men det er jo ikke det eneste afgørende i denne forbindelse. Det afgørende er, at folketingsmedlemmerne får den virkelige baggrund for at kunne udføre et effektivt lovgivningsarbejde, og det er det, som i grunden, føler jeg selv, er hensigten med dette forslag. At vi også har biblioteket, er selvfølgelig rigtigt, men hvis vi alle 179 medlemmer gik på biblioteket hver dag, så skulle vi nok høre, hvad biblioteket skulle have af arbejdskraft.

Ole Olsen (SF):

Socialistisk folkeparti har naturligvis også debatteret CDs forslag, og vi kom til det resultat, at vi var overvejende velvilligt indstillet over for det.

Lad mig begynde med at sige, at selve formen vel egentlig er ret ligegyldig. Jeg forstår også på CD, at det ikke var den specielle form, der var afgørende. Afgørende var realiteten i det, at støtten blev forøget, hvad der faktisk er behov for blandt folketingets medlemmer. Det, der sker i dag, er simpelt hen, at der af folketingsmedlemmerne udføres en stor mængde manuelt arbejde. Det er vel så stort – det kan godt være, det er større i mindre grupper end i større – at man løber en

reel risiko for at miste overblikket over lovgivningsstoffet, og det bør vel nok undgås.

Vi har her i landet valgt en anden fordeling mellem, hvad der er administrative opgaver, og hvad der er lovgivningsmæssige opgaver, i forhold til en række andre lande. Så vidt jeg ved, er det f. eks. i Frankrig sådan, at meget af det, vi betragter som lovgivningsstof, i Frankrig betragtes som administrativt stof. Jeg mener selv, at det er en god vej at gå, at man forsøger at lægge så mange lovforslag som muligt frem i folketinget i stedet for blot at lade tingene afgøre administrativt. Jeg tror, at demokratiet har bedre vilkår på den måde.

Hvis man vælger den vej, som vi har valgt, så mener jeg også, at man bør drage konsekvenserne af det og sørge for, at folketingsmedlemmerne får rimelige muligheder for at bevare overblikket over den mangfoldighed af love, vi efterhånden har. Det er sådan, at der faktisk ikke var så mange love, da de nuværende regler blev skabt. Efterhånden som lovgivningsstoffet formerer sig, må behovet for mere manuel hjælp selvfølgelig også stige ganske voldsomt.

Der blev spurgt, hvor relevant sammenligningen med administrationens og erhvervslivets ledere er. Ja, det kan man selvfølgelig diskutere. Det er jo sådan, at vi har tredelt magten her i landet, og folketinget skulle i og for sig være den ene tredjedel. Så kan man diskutere, hvilket niveau man skal sammenligne på, men jeg tror ikke, at nogen kan påstå, at der er særlig mange folketingsmedlemmer i forhold til, hvad der er i administrationen, og i forhold til, hvad der er ved domstolene. Det er vist ikke særlig imponerende. Mine egne erfaringer inden for administrationen – og nu har vi jo hørt tilsvarende erfaringer fra erhvervslivet – er, at vel er der ikke en vrimmel af sekretærer, men det er bestemt sådan, at bare man er på et vist niveau, så har man en vis manuel medhjælp, så man kan tillade sig at koncentrere sig om det, der egentlig talt er ens arbejde, altså sagsbehandling.

Jeg mener ikke, at der er tilsvarende vilkår i folketinget. Jeg mener, at det er relevant at sige, at både i forhold til erhvervslivet og i forhold til administrationen er folketingsmedlemmerne dårligt hjulpet med medhjælp til manuelt arbejde, lige meget hvilket niveau man vælger at sætte folketingsmedlemmer